

Nam Chính Là Thủy Yêu

Contents

Nam Chính Là Thủy Yêu	1
1. Chương 1: Trấn Nhỏ	1
2. Chương 2: Lúc Ban Đầu	2
3. Chương 3: Nhớ Lại	3
4. Chương 4: 10 Năm	4
5. Chương 5: Biến Mất	4
6. Chương 6: Rời Đi	6
7. Chương 7: Trở Về	6
8. Chương 8: Thủy Yêu	7
9. Chương 9: Ngoại Truyện	8

Nam Chính Là Thủy Yêu

Giới thiệu

Họ yêu nhau bằng tình cảm chân thật và họ biết chia sẻ nỗi lo cho nhau biết bao dung tha thứ cho n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-chinh-la-thuy-yeu>

1. Chương 1: Trấn Nhỏ

Tập Tang xách hành lý xuống xe, đi về phía trước một quãng mới hít vào luồng không khí mới mẻ một hơi thật sâu. Ô tô kia đầy mùi xăng làm cô thấy tức ngực buồn nôn, thoáng dịu xuống rồi, cô ngẩng đầu nhìn cảnh sắc nơi đây sau 5 năm, cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Đây là trấn Thanh Khê, là một trấn nhỏ thuộc thoại bắt đầu mở rộng, cũng là nơi cô lớn lên. 5 năm trước cha mẹ cô cùng qua đời trong một vụ tai nạn giao thông, cô được người thân nhận nuôi rời khỏi nơi này. Học đại học xong, đến nay là tròn 5 năm, nay cô đã 20 tuổi.

Cô học ở một trường đại học sư phạm tương đối có tiếng tăm, thành tích vượt trội, giáo viên đề nghị cô nghiên cứu sâu thêm, người nhận nuôi cô cũng đồng ý cô tiếp tục học tập đào sâu thêm, nhưng cô lại cười mà từ chối ý tốt của bọn họ, một lòng xin về trấn nhỏ tràn ngập kỉ niệm thời thơ ấu của cô, đến dạy học ở ngôi trường duy nhất trong trấn.

Cô không muốn tạo thêm gánh nặng cho người nhận nuôi cô. Hơn nữa 5 năm, cô thật sự rất nhớ nơi này, còn có người đó.....

Đi về phía những ngôi nhà cũ theo trí nhớ, trên đường đi có một cây cầu, thân cầu được trát vôi phấn trắng, trên lan can sơn màu đỏ.

Trong trí nhớ hình như cứ cách hai năm bị mưa gió mài mòn thì cầu đã lại được sơn lại một lần. Tập Tang đi lên cầu, hai tay nắm lấy lan can, cũng không ngại tay sẽ dính vôi trắng. Cô thò người ra nhìn nước sông xanh biếc lấp lánh bên dưới, khoe miệng khe nở một nụ cười nhẹ.

“Tớ về rồi đây.” Cô khẽ nói xong, lại nhìn mặt nước phẳng lặng, bắt đầu kéo hành lý rời khỏi chỗ đó.

Người trên cầu đi không lâu, mặt nước dưới bóng liễu bên bờ bỗng nổi từng vòng gợn sóng.....

2. Chương 2: Lúc Ban Đầu

Phòng cũ đã lâu không có ai ở, khoá cửa sắt cũng rỉ sét, tra chìa vào mãi mới mở được cửa. Đây là một căn nhà nhỏ hai tầng, bên ngoài ốp gạch men sứ trắng, bây giờ đã hơi ố vàng, bên ngoài có một khoảng sân nhỏ trồng đầy nho dây.

Mắt Tập Tang ước ướn, mỗi một chỗ ở nơi đây đều lưu giữ bao kỉ niệm đẹp của cô. Bây giờ, chỉ còn lại mình cô nhưng vẫn cảm nhận được sự yên bình mà không nơi nào đem lại được.

Mấy ngày kế tiếp vô cùng bận rộn, quét tước phòng ở, mua một vài đồ dùng cá nhân, còn muốn đến thăm trường tiểu học trên trấn, trường tiểu học này trước kia cũng từng là trường cũ của cô. Cũng sắp đi làm chính thức, thật ra cô cũng hơi lo lắng. Trước hôm đi làm một ngày, Tập Tang ăn cơm chiều xong liền tản bộ chậm rãi ra bờ sông cách đó không xa.

Đâu là bên kia sông, từ xa có thể nhìn thấy cây cầu màu trắng. Vì mới mở rộng được một nửa nên nửa bên kia gần cây cầu trắng có rất nhiều nhà ở, còn bên này chỉ lộn xộn toàn cỏ dại và vài cây liễu mọc hoang, nhà ở cũng chỉ có vài căn, bây giờ cũng chỉ có lẽ tẻ hai ba ngọn đèn sáng, nơi này vào ban đêm có vẻ rất yên tĩnh.

Tập Tang nhớ rõ trước đây khi cô tan học về thích đi con đường này nhất, luôn bẻ mấy cành liễu cầm trên tay ngắm nghía, hoặc là tết thành một vòng tròn đội lên trên đầu.

Ngồi lên một tảng đá bên bờ, nghe tiếng ếch nhái và côn trùng kêu, Tập Tang cảm thấy tâm hồn mình dần bình tĩnh hơn, nhưng tạp âm trong thành phố đều không nghe thấy.

Đột nhiên, Tập Tang nhớ lại vài chuyện trước đây. Khi cô 7 tuổi, vô số lần nghe thấy người lớn nhấc mạnh không được bơi ở sông này, nên trái lại càng muốn đến đây. Vào một ngày nọ lén lút đến đây một mình.....

Cô nhớ rõ cảm giác chìm trong nước hít thở không thông, nước tràn vào trong lỗ mũi và lỗ tai, há mồm muốn kêu cứu lại bị nước sông tràn vào miệng, tay phí công giãy dụa muốn nắm lấy cành liễu rủ xuống mặt hồ nhưng lại càng trôi ra xa bờ. Cánh tay vùng vẫy trên mặt nước càng lúc càng yếu ớt, cả người dần dần chìm trong nước..... Đó là lần đầu tiên khi còn nhỏ cô nhận thấy thì ra thần chết lại gần mình đến như vậy.....

Mắt hơi rất khi nhìn thấy ánh sáng phản chiếu trên mặt nước, rục rịch đến mức khiến người ta hoa mắt chóng mặt, phổi tức anh ách như muốn nổi tung, tất cả đều thống khổ cực điểm. Thậm chí cô còn không có đủ thời gian hỏi hận tại sao lại không nghe lời cha mẹ lén đến đây bơi.

Có thứ gì đó trắng mịn như bèo quần lên lưng cô, còn cả mấy sợi tơ màu xanh đậm bò lên tóc cô, vướng lên mặt cô. Cô cảm thấy mình như được ai đó đưa về phía trước, trong cơn hốt hoảng có một đôi mắt đen hẹp dài nhìn thẳng vào mắt cô..... Sau đó cô không còn ý thức....

Khi tỉnh lại đã ở trong bệnh viện, mẹ khóc như mưa bên giường, còn cha thì nhăn mày. Rất lâu sau này, cô cũng không được cho phép đến gần con sông kia.

3. Chương 3: Nhớ Lại

Từ đó về sau Tập Tang bé nhỏ kiên quyết cho rằng trong sông này có thủy yêu (yêu quái nước), nhưng mỗi lần cô nói vậy sẽ bị mẹ dạy dỗ, bà ngoại cô còn bảo mẹ đưa cô lên chùa miếu dâng hương, sợ có thứ gì đó không tốt ám lên.

Tập Tang bé nhỏ không phục lắm, cô nói thật nhưng lại không ai tin. Vì để mẹ tin mình, cô thường chạy ra bờ sông rình mò, nhưng cô cũng không dám xuống nước lần nữa. Cô hy vọng có thể nhìn thấy con thủy yêu cứu cô lần nữa, cái thứ trắng mịn đó không phải bèo, nhất định là thủy yêu! Ông nội ngày xưa kể chuyện cho cô cũng kể là có thủy yêu.

Cứ ngoan cố như vậy, Tập Tang bé nhỏ thật sự nhìn thấy sinh vật tên là thủy yêu kia lần nữa.

Đó là khoảng một năm sau lần Tập Tang chìm xuống nước, dường như cô đã sớm chán với lời nói của mình, cũng không còn ôm hy vọng nhìn thấy thủy yêu kia nữa. Nhưng thật ra qua một năm, việc mỗi khi rảnh rỗi lại chạy đến đây chơi đã thành thói quen.

Nằm trên bờ cỏ ven bờ, dưới bóng liễu râm mát thì thoảng có gió thổi qua. Ánh nắng ấm áp sau giờ Ngọ [1] thực rất dễ khiến người ta muốn nhắm mắt chìm vào mộng đẹp, đánh một giấc mãi cho đến khi mặt trời ngả về phía tây, Tập Tang mơ mơ màng màng mở mắt ra thì thấy ánh mặt trời đỏ ối chiếu xuống mặt sông lấp lánh, còn cá..... Con thủy yêu cách cô không xa. Lần này cô mới nhìn kỹ được, mái tóc dài rối tung màu xanh biếc, đôi mắt hẹp dài có màu đen hơn người bình thường. Từ dưới mắt trở xuống đều ngâm trong nước, Tập Tang bé nhỏ không thấy rõ.

[1] Giờ Ngọ: 11-13 giờ

Nhất thời cơn ngái ngủ biến mất sạch, cơ thể bé nhỏ của Tập Tang nhảy dựng lên hét to “Thủy yêu!” Sau đó chạy về phía đó, chờ khi cô đến nơi, chỉ thấy cảnh liễu khê đu đưa và từng vòng nước gợn.

Tập Tang dần lớn lên, đã hiểu những người khác không thể tin vào chuyện thủy yêu, liền chôn giấu chuyện này trong lòng, không nói ra với ai khác. Có lẽ còn một vài lí do khác, nhưng Tập Tang không muốn nghĩ sâu.

Cô thường đến đó ngủ trưa, cố kiềm chế cơn buồn ngủ của mình, nhắm mắt giả bộ đang ngủ, sau đó chợt mở to mắt nhìn về phía dưới bóng cây liễu kia. Đôi khi cô có thể liếc thấy thủy yêu kia ở chỗ nào đó lặng lẽ nhìn cô, chạm phải ánh mắt cô thì hẩn nhìn vài giây rồi mới lặn xuống nước. Mỗi lần nhìn thấy thủy yêu kia, Tập Tang bé nhỏ sẽ vui vẻ cả một ngày.

Vào mùa đông không thể ngủ trưa ở đó, Tập Tang bé nhỏ cũng sẽ ngồi loanh quanh ở đó một lát, cầm sách theo hoặc làm việc gì đó khác. Cô còn từng ngốc nghếch sợ mặt hồ đóng băng thủy yêu không ra được, vào một mùa đông lạnh giá mà đập băng bên bờ sông.....

4. Chương 4: 10 Năm

Là từ khi nào, thủy yêu không xuất hiện nữa?

Hình như là vào mùa hè năm cô 12 tuổi.

Chị họ đi biển về, mang về cho cô một túi vỏ sò nhỏ. Cầm vỏ sò thích không rời tay, người đầu tiên Tập Tang nghĩ đến là thủy yêu kia. Quen biết lâu như vậy, có nên tặng hẳn một món quà không? Nếu vậy, có thể nói chuyện với hẳn nhỉ.

Mới nếm thử mùi vị tình yêu hồn nhiên mà ngọt ngào, Tập Tang 12 tuổi ôm hy vọng trong lòng mà xâu vỏ sò thành vòng tay, tìm những vỏ sò đẹp nhất, nối lại bằng một sợi dây màu sắc rực rỡ, nụ cười trên khoe miệng vẫn không tắt.

Lần đó, Tập Tang không chờ ở chỗ mọi khi, mà chờ ở chỗ lần đầu tiên thủy yêu xuất hiện. Từ giờ ngo đợi đến khi mặt trời hoàn toàn khuất núi, thủy yêu vẫn chưa xuất hiện, kéo kéo cái quần trắng đẹp nhất mình có ý mặc, Tập Tang đứng lên khẽ cử động hai chân tê rần, rồi lại ngồi xuống nhìn chăm chăm vào mặt nước. Tập Tang thực sự là một cô bé rất cứng đầu.

Cuối cùng, khi tia sáng cuối cùng biến mất, một cái đầu trời lên từ mặt nước phẳng lặng, cặp mắt kia độc một màu đen không có lòng trắng. Lần đầu tiên nhìn hẳn từ khoảng cách gần như vậy, Tập Tang lo lắng đến mức khó nói nên lời, lấy cái vòng tay vỏ sò đang bị siết chặt ra.

“Tặng cậu cái vòng tay này, tôi..... Tự tay tôi làm.....”

“Tôi có thể đeo cho cậu không?” Tập Tang không biết khi nói những lời này cô mang biểu cảm cẩn thận và khao khát mong chờ biết bao nhiêu.

Im lặng rất lâu, thủy yêu vươn một bàn tay từ trong nước ra đặt trên bờ cỏ. Móng tay màu xanh vừa dài vừa nhọn, làn da hơi có màu xanh nhợt nhạt.

Tập Tang nín thở cẩn thận đến gần, nhẹ kéo cánh tay kia, cảm thấy trắng lạnh mà mịn như băng..... Chính cánh tay này đã kéo cô khỏi cơn thống khổ sao?

Đeo cái vòng tay vỏ sò mình tự xâu kia xong, thoát nhìn là chẳng xứng với cánh tay đó chút nào, nhưng trong lòng Tập Tang lại thoải mái vô hạn, trái tim đập bình bịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hưng phấn đến mức muốn hát vang la hét âm ỉ, muốn..... Ôm hẳn.....

Nhưng những ngày sau đó, dù cho Tập Tang có chờ đợi thế nào, cô cũng không gặp lại được thủy yêu kia. Từ đó đến nay đã 5 năm. Cô trở thành một cô gái 17 tuổi, cũng dần hiểu được tâm ý của mình. Nhưng hiểu ra chỉ càng khiến cô thêm đau khổ, bất kể có mong mỗi được gặp lại hẳn thế nào cũng không thể thực hiện được.

Ngay sau đó tai nạn xe cộ biến cô thành trẻ mồ côi xảy ra, sau đó nữa là rời khỏi nơi này.....

Bây giờ cô đã 22 tuổi. 10 năm, đã mười năm không thấy thủy yêu. Tại sao, ký ức về hẳn vẫn rõ ràng như vậy, dường như duỗi tay ra là có thể chạm vào được?

Lạc trong hồi ức rất lâu, khi tỉnh táo lại thì trời đã đầy sao. Tập Tang cười cười đứng lên trở về nhà. Cô sẽ chờ đợi, ít nhất thì cô cũng phải gặp lại hẳn một lần nữa.

5. Chương 5: Biển Mất

Tập Tang trở thành giáo viên dạy tiểu học, lớp học có tất cả 50 học sinh. Ngày nào cô cũng bề bộn nhiều việc, nhưng cũng rất thú vị. Nghe tiếng bọn trẻ líu la líu lo tức tối gọi nhau mách mỗ với cô, cô cảm thấy trong lòng mềm đi.

Phải đi soạn bài và dạy học rất nhiều, việc cô thường làm vào buổi tối chính là tản bộ bên bờ sông, ngồi ở nơi trước kia hay ngồi mà nhìn mặt sông.

Trưa hôm nay, khi mặt trời đang thiêu đốt mặt đất, Tập Tang đi trên bờ bên này, bỗng nghe có tiếng người kêu cứu. Cô liếc mắt một cái liền nhận ra người đang vùng vẫy trong nước là một học sinh lớp mình, bình thường hay nghịch ngợm gây gỗ nhưng lại cực kỳ lễ phép với mình. Tập Tang ảo não tại sao mình lại quên mang theo di động, vừa lớn tiếng kêu cứu, mắt thấy đứa trẻ trong nước sẽ chìm, vội vàng nhặt một cây gậy dài với ra.

“Mau nắm lấy! Nắm lấy cây gậy đi, cô kéo con lên!” Tập Tang lo lắng hét to, lớn tiếng kêu cứu nhưng bây giờ căn bản không có ai đi qua chỗ này. Đứa trẻ trong nước vùng vẫy thế nào cũng không nắm được cây gậy, động tác cũng bắt đầu đuối dần. Tập Tang khê cần môi dò xét tiến lên phía trước, cúi người ra, mong muốn có thể tiếp cận đứa trẻ kia gần hơn.

“Tùm...” Tập Tang cũng trượt chân ngã xuống nước. Vì chuyện từng trải qua trước đây nên cô không dám học bơi, bây giờ chỉ có thể đạp chân lung tung trong nước. Vất vả lắm mới giữ chặt được đứa trẻ có khuôn mặt hớn hớn kia, cố sức bơi về phía bờ, Tập Tang lại đuối sức chìm trong nước.

Cảm giác quen thuộc, có một đôi tay mềm mại lạnh như băng ôm lấy hông cô. Trong chớp mắt, rõ ràng không thể thở được, cực kỳ khó chịu, Tập Tang vẫn không nhìn được mỉm cười, có chút đắc ý nho nhỏ. Không phải là cuối cùng vẫn bị ta chờ được sao.....

Dùng hết chút sức lực cuối cùng, Tập Tang muốn giữ chặt tay hắn, nhưng lại chạm phải cái gì đó trên cổ tay hắn.

“Xin lỗi cô, sau này con sẽ không ra bờ sông chơi nữa, cô ơi....” Đứa trẻ kia nước mắt nước mũi tèm nhem, trợn to mắt nhìn cô. Mãi đến khi cô cam đoan sau này sẽ không ghét nó, nó mới chịu về cùng bố mẹ.

Đôi vợ chồng kia trước khi đi cũng thiên ân vạn tạ (trăm lần mang ơn vạn lần cảm tạ), “Sau này chúng tôi sẽ quản lý cháu nó thật tốt, may mà sắp tới con sông này cũng sẽ bị đào đi, về sau cũng yên tâm một chút, miễn cho thằng nhóc này lại chạy đến đây nghịch....”

Con sông kia sẽ bị đào đi?

Một tháng sau, bờ sông yên tĩnh bỗng có tiếng tranh cãi ầm ĩ, từng chiếc xe xích và xe chuyển đất kéo đến. Đây là nơi phải bị đào đi làm nhà cao tầng, vì vậy mấy năm nay trấn nhỏ mới bắt đầu tiến hành khai phá.

Bờ sông vào ban đêm rất im lặng, Tập Tang đi trên chỗ bùn đọng lại sau khi nước rút đi, bước cao bước thấp, trên quần dính đầy bùn, giày cũng vậy, trở nên nặng đến mức không nhấc chân lên nổi.

Nếu như con sông này bị đào đi, hắn nên làm sao giờ?

“Này, cậu ra đi.”

“Không phải là cậu đã rời khỏi chỗ này rồi chứ?” Tập Tang vừa đi vừa gọi. So với chết đi, cô nguyện mong hắn rời khỏi nơi này, cho dù vĩnh viễn không gặp lại nữa cũng không sao.

“Ra một chút thôi được không?”

Giọng nói Tập Tang trở nên ghen ngào, cũng không có một tiếng đáp lại nào.

Sông này, bị đào một phần, ngay cả cây liễu cũng bị nhổ đi.

Ngoại trừ trong trí nhớ, cuối cùng tất cả những gì thuộc về nơi này tìm không thấy dấu vết.

6. Chương 6: Rời Đi

Ở trấn nhỏ Thanh Khê này, Tập Tang làm giáo viên tiểu học 3 năm. 25 tuổi, người nhà Tập Tang thấy cô đến tuổi nên kết hôn, nên thường gọi điện thoại thúc giục cô quay về thành phố để mở rộng nhân duyên. Trước ý tốt của bọn họ, Tập Tang chỉ có thể lần lượt lảng tránh, lảng tránh không được thì nói qua loa, lấy công việc bận rộn để qua chuyện.

Kết hôn..... Sao?

Tập Tang cười khỏ, nộp đơn xin công tác ở nơi khác. Mấy ngày trước có phát thông báo, muốn điều một giáo viên đến một trấn nhỏ khác công tác. Cái trấn nhỏ kia càng hẻo lánh hơn nơi này, vì không gần quốc lộ nên không được khai phá giống thôn trấn này, dường như còn rất lâu nữa mới có thể được chú ý đến.

Giáo viên chỗ này đều là người trong trấn, cho dù không phải người ở đây thì cũng đã kết hôn với dân bản địa, cho nên không ai tình nguyện đến đó, lại càng không xét đến việc nơi đó còn xa xôi hẻo lánh hơn nơi này.

Đơn xin của Tập Tang nhanh chóng được chấp thuận, đóng gói hành lý xong xuôi, khoá cửa nhà cũ lại, ngồi trên xe ô tô rời khỏi nơi này mà nhìn lại một nhóm giáo viên và học sinh ở trường học phía sau.

Trên đường đi qua con sông bị đào đi, ở đó đã xây lên mấy chục toà nhà cao tầng, quảng cáo trên diện rộng ở tầng trệt để đẩy mạnh tiêu thụ lại cực kỳ nổi bật.

Thôn trấn Tập Tang đến tên là trấn Sơn Nguyệt, nhỏ hơn trấn Thanh Khê mà cô được sinh ra, dân cư cũng ít hơn, phần lớn những người trẻ tuổi đều công tác ở thành phố lớn, cho nên trấn này đa phần là người già và trẻ nhỏ, cũng vì thế nên có vẻ đặc biệt thanh bình.

Khi cô ngồi ô tô hơn năm tiếng để đến đây, dọc đường đi có thể thấy nhiều ông cụ đánh cờ tướng trước cửa nhà, mấy bà cụ bán rau trên đường nói chuyện phiếm với nhau, còn cả đám trẻ chạy nhảy nô đùa xung quanh họ.... Còn có, một con sông.....

Thôn trấn này chỉ có một ngôi trường tiểu học, giáo viên ở trường được cấp riêng phần nhà ở đó. Phòng được phân cho Tập Tang là ở tầng một, vừa hay đối diện với con sông. Tập Tang vốn chuẩn bị tự mình tìm phòng thuê, nhìn con sông kia thật lâu, cuối cùng vào trong căn phòng được phân. Mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy mặt sông lấp lánh chiếu vào phòng ngủ của Tập Tang.

Buổi tối mở cửa sổ, mặt trăng phía trên đỉnh đồi chiếu ánh sáng xuống mặt sông phẳng lặng, gió đêm thổi trên mặt sông mang theo mùi cá tanh tự nhiên. Tập Tang lập tức thích nơi này.

Đã có 3 năm kinh nghiệm dạy học, Tập Tang nhanh chóng quen với môi trường dạy học ở đây, cô phụ trách hai lớp tổng cộng khoảng 70 học sinh.

Biết cô im hơi lặng tiếng đến dạy học ở nơi càng xa hơn, người thân thu dưỡng cô gọi điện thoại đến khuyên nhủ cô không được cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể để cô đi.

7. Chương 7: Trở Về

Đợi ba tháng ở trấn Sơn Nguyệt, Tập Tang đã rất thích sự thuần phác của con người nơi đây, thậm chí cảm thấy ở đây cả đời cũng không tệ.

Vì thôn trấn tương đối nhỏ, mọi người gần như đều quen biết nhau, thường có mấy đứa trẻ của trưởng thôn, cũng có khi là mấy người già nhiệt tình đến đưa cô thứ này thứ kia, có lúc là rau tự nhà trồng, có khi là một túi lê nhỏ cây nhà ra, nhiệt tình đến mức không có cách nào từ chối.

Tập Tang chỉ có thể thể hiện sự cảm ơn bằng cách làm thật tốt công việc của mình để báo đáp cho họ.

Hôm nay, Tập Tang đang chấm bài thì nghe thấy tiếng lao xao ngoài cửa sổ. Đây cũng không phải lần đầu, Tập Tang thành thói quen đứng lên ra mở cửa sổ. Quả nhiên là mấy học sinh lớp cô đang đứng ngoài cửa sổ.

Bọn trẻ đó đều rất hiểu chuyện, thường tặng cô mấy món quà nho nhỏ. Bồn hoa dại cô đặt trong phòng kia là chúng tặng, bọn trẻ không biết cái gì giá trị hay không giá trị, nhưng tấm lòng của chúng khiến Tập Tang rất cảm động, tìm riêng một chậu hoa nhỏ đặt khóm hoa đó vào, dốc lòng chăm sóc.

“Cô ơi, con tặng cô!”

“Cái này là bọn con bắt được ở bờ sông ấy ạ!”

Cậu bé cao nhất đứng giữa đám trẻ đang cầm một con cá lớn trong tay.

“A, cô mau nhận lấy, nước chảy hết rồi!” Cô bé đứng cạnh kêu lên sợ hãi, bộ dạng kích động làm Tập Tang thấy buồn cười.

“Cảm ơn cá nhỏ của các con, nhưng bờ sông rất nguy hiểm, sau này không nên chơi gần đó, biết chưa?”

“Vâng ạ.....” Mấy đứa trẻ nhìn nhau cùng đáp, ngượng ngịu chạy mất.

Đứng bên cửa sổ, Tập Tang nhìn con cá trong tay nhóp nhép nhóp nhép miệng như đang cố sức thở hồng hộc, vội chạy thông qua phòng bếp chạy ra ngoài, thả nó vào cái ao nhỏ đầy nước mưa.

Không đợi Tập Tang rầu rĩ nên làm gì với con cá này, cô đã thấy con cá nhỏ màu xanh biếc tiếp xúc với nước biến thành.....

Mái tóc dài xốc xếch xanh thẫm, làn da nhợt nhạt hơi xanh, ánh mắt hẹp dài, môi cũng màu xanh, trên tay với những cái móng tay dài có đeo một chuỗi vỏ sò sứt mẻ không ít.

Học sinh của cô tặng cho cô món quà tốt nhất.....

Nhìn thẳng vào cặp mắt kia, Tập Tang bỗng cười thật to.

“Tôi mua một căn phòng ở gần bờ sông, làm cho cậu một cái bể bơi. Sau này cậu chỉ cần ngoan ngoan để tôi nuôi béo, được không?”

Sao có thể để cậu lần nào cũng chạy thoát được.

8. Chương 8: Thủy Yêu

Thủy yêu là một sinh vật ích kỉ, chúng sẽ kéo sinh vật mình thích xuống nước, quấn chặt lấy nó, nhìn nó giãy dụa trong nước.

Nhưng có một con thủy yêu thì khác, nó lại đẩy người mình thích lên mặt nước.....

Nó cứ lần nữa lần nữa xuất hiện trước mặt con người.....

Nó nhận quà của con người.....

Nó chờ đợi một con người rất nhiều năm trong con sông ô nhiễm không hợp để ở lại.....

Nó..... Yêu một nhân loại.....

Cuối cùng, nó bị con người đó nuôi lớn luôn.....

Cô tự tay cởi chiếc vòng tay kia ra, cười ầm áp: “Tôi làm cho cậu một cái mới, nhé?”

9. Chương 9: Ngoại Truyện

Vào rất nhiều buổi đêm không người, nó trộm trời lên mặt nước, vươn một bàn tay lên trên mặt nước, ánh mắt tối đen nhìn chăm chăm chuỗi vòng vỏ sò trên tay.

Khi mãi không thấy cô, nó từng nấu trong bụi cỏ rất lâu nhìn mọi người đi ngang qua, ý muốn tìm thấy bóng dáng cô.

Chuỗi vòng trên tay bị thời gian hao mòn mất đi vẻ ban đầu, khi nó đứt tung, nó từng luống cuống cầm sợi dây đang bung ra, cuối cùng mới chọn cơ hội bơi lên bờ, khó khăn xâu chuỗi vỏ sò kia lại bằng đôi tay xanh trắng lạnh như băng....

Còn bây giờ, nó lại ghé vào bồn tắm, mặc cô ở trên cười ha ha xoa đầu nó, tạo thành một đám bong bóng.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-chinh-la-thuy-yeu>